

Lectures recomanades

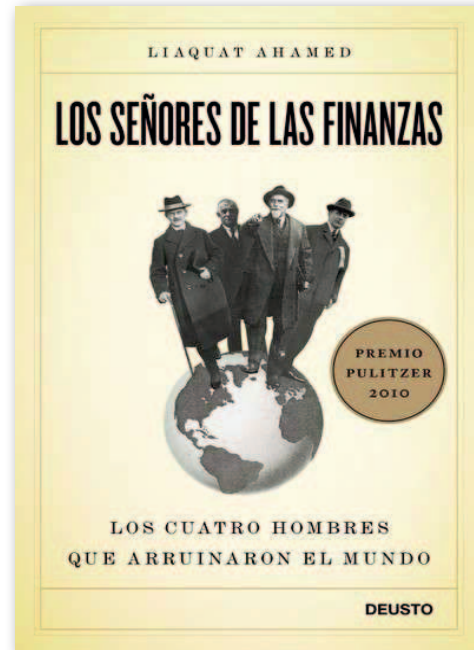
LOS SEÑORES DE LAS FINANZAS

Los cuatro hombres
que arruinaron el mundo

Liaquat Ahamed

*"Els diners sense mesura
forma els nervis de la guerra."*

Ciceron, Filípicas

El segle XX va deixar dos grans episodis que marcan de manera definitiva la història econòmica i monetària des de llavors: ens referim a la hiperinflació alemanya (1919-1923) i la Gran Depressió de 1929 que s'estendrà durant tota la dècada següent fins pràcticament l'arribada de la Segona Guerra Mundial, el segon suïcidi col·lectiu d'Europa en el lapse de només una generació. Tots dos episodis, no únicament seran rellevants per la magnitud dels fets, sinó pel fort ressò que deixaran i que arribarà, encara vibrant, als nostres dies amb gran influència sobre la saviesa convencional sobre l'origen i remei de les crisis econòmiques. **Bécker** va escriure que el record que deixa un llibre és més important que el llibre en si. Amb les crisis econòmiques passa una mica el mateix: tan important és la crisi, com el pòsit que deixa després de sí; sobretot en l'ideari col·lectiu ja que marcarà de forma definitiva la manera d'afrontar futurs episodis de crisi i pànic financer.

Amb aquesta potent idea en ment -la importància de la història i de les seves conseqüències com a elements de valor per entendre el present- s'enquadra *Los señores de las finanzas* (Deusto, 2010) de l'economista **Liaquat Ahamed**. El llibre repassa els intensos esdeveniments que tindran lloc des de finals de la Primera Guerra Mundial fins a la caiguda en picat de Wall Street a l'octubre de 1929 i, encara més important, les conseqüències del mateix durant el complex període de 1929-1933 i la posterior dècada de depressió de 1933-1944.

La gran virtut de l'obra, i l'element principal que justifica el seu premi Pulitzer i la seva lectura, és que la història s'explica de manera detallada, amb una prosa que aconsegueix atrapar des del primer moment a través dels seus principals protagonistes. L'autor encerta doblement en posar l'èmfasi en els protagonistes més que en els fets, com advertia **Disraeli** respecte a l'estudi de la història; i segon, pels propis personatges escollits: **Montagu Norman** (Banc Anglaterra), **Benjamin Strong** (Reserva Federal de Nova York, després substituït per **George Harrison**), **Hjalmar Schacht** (Reichsbank), i **Émile Moreau** (Banc de França); és a dir, els principals banquers centrals de llavors.

A part de l'interès evident que pren el relat que inclou un complet perfil dels personatges -no únicament dels principals, sinó també dels secundaris- i que està ple d'anècdotes i vivències personals dels mateixos, la manera d'estructurar l'obra permet entendre els fets a partir del caràcter i pensament de les persones encarregades de prendre les decisions que determinaran aquests fets.

En aquest sentit, l'ambició de l'obra no pot ser més gran. El llibre repassa la història monetària del món en un dels seus períodes més intensos: fi del patró or clàssic després del pànic de 1907 a Nova York i creació de la Reserva Federal (1913) i fins al període de depressió global de 1933-1944 i que acabarà de forma tràgica amb la Segona Guerra Mundial.